

เทศน์เช้า วันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาคนปฏิบัติเขาหาครูบาอาจารย์ที่เหมือนกับเราไปหาหมอ ถ้าหมอรักษาโรคภัยเราได้ เราจะไว้ใจกับหมอกคนนั้น

ในการปฏิบัติ ถ้าเราปฏิบัติไปแล้ว เราไปรู้ไปเห็นสิ่งใด แล้วเราไปถามครูบาอาจารย์ท่านเคลียร์เราได้ เราจะเคารพครูบาอาจารย์องค์นั้นมาก ถ้าท่านเคลียร์เราไม่ได้สิ อันนี้เป็นอันที่ว่าน่าสงสัย เอ๊ะ.. เรากำลังจะ เราก็ยังหาคนชี้แนะอยู่ ไอ้คนบอกเราท่านก็บอกเราไม่เคลียร์ มันน่าทำให้เราสงสัยอยู่

ทำไมครูบาอาจารย์เราถึงเคารพหลวงปู่มันมาก “ถามมา! ถามมา!” ท่านตอบนี้เคลียร์ทุกเรื่อง ถ้าไม่เคลียร์ให้ถามมาอีก ถามมาอีก แล้วพอเราลงใจเราก็กราบท่านด้วยหัวใจ พอกราบท่านด้วยหัวใจ เห็นไหม คนนี้ใจมันลง โอ๊ย.. หลวงปู่มันจะขยับจะทำอะไร คนจะโอ้โฮ.. อยากจะเอาบุญจากท่าน

อันนี้เวลาเขามาถาม เขาถามว่าเขาคุณสภาวะธรรม ธรรมะนี้เป็นธรรมดา เขาบอกคุณสภาวะธรรม คุณธรรมเป็นสภาวะธรรม ถ้าสติมันทัน สภาวะธรรมมันเคลื่อนไหวอยู่นี้เป็นสภาวะธรรม ถ้ามีอารมณ์ความรู้สึกอันนั้นมันเป็นกิเลส เป็นโลก เขาไม่เอา

เราถามเขากลับว่า “มันเป็นได้เช่นนั้นจริงหรือ?”

เวลาถ้าคนมีอารมณ์อยู่ เห็นไหม คนสภาวะธรรม.. ที่เขาว่าสภาวะธรรมๆ นั้นนะ ความคิดของมันที่มันยังเคลื่อนไหวอยู่นั้นนะ มันเป็นสภาวะธรรมจริงหรือ? ถ้าเป็นสภาวะธรรม พวกเรานี่ปัญญาอบรมสมาธิ ถ้าสติตามความคิดทัน ความคิดจะหยุด มันไปไม่ได้ นั่นล่ะตัวจริง แต่ถ้ามันยังคิดอยู่ เห็นไหม เขาบอกความคิดมันยังไหลไปอยู่ใช่ไหม? เขาบอกเป็นสภาวะปัจจุบันที่ตามความเป็นจริงมันเกิด นั่นคือเป็นสภาวะธรรม

ไม่จริง! ไม่จริงเพราะอะไร? ไม่จริงเพราะเวทนามี ๓ “ทุกขเวทนา สุขเวทนา อุเบกขา เวทนา อภัยกฤต” ฉะนั้น ถ้าไม่มีเวทนา ชั้น ๕ มันไปไม่ได้ ถ้าชั้นไปสภาวะธรรมนั้น

เราจะบอกว่าที่เขาบอกเป็นสภาวะธรรม ไม่ใช่สภาวะธรรม มันมีเวทนา มันมีกิเลสบวกไป ตลอด ไม่มีสภาวะธรรม ไม่มี! ไม่มี.. นี่เราอธิบายให้เขาฟังนะ เขายอมรับหมดทุกอย่าง เขายอมรับ ทั้งนั้นนะ แล้วเขาก็ถามว่าเขาอยู่กับธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมดา เราบอกเพศสัมพันธ์ก็เป็น ธรรมดา ถ้าธรรมะเป็นธรรมดา เพศสัมพันธ์ก็เป็นธรรมดา การเกิด การตายก็เป็นธรรมดา

เขาจนด้วยเหตุด้วยผลทุกอย่างนะ คำว่าจนด้วยเหตุด้วยผลเพราะอะไร? เพราะเขายอมรับเอง เราบอกว่าใช่ไหม? ใช่ครับ ใช่ครับ แต่เวลาออกไปแล้วทำไมเป็นอีกเรื่องหนึ่งล่ะ? นี่พอออกไปเป็นอีกเรื่องนะ ทั้งที่ต่อหน้าเรานะ “ผมเห็นด้วยกับหลวงพ่อก่อน ผมเห็นด้วยกับหลวงพ่อนะ เรื่องสติปัญญา ๔ หลวงพ่อพูดถูกหมดเลย”

นี่ว่าถ้าคนยังมีกิเลสอยู่ คนเรายังเป็นปุถุชนอยู่ ไม่มีสติปัญญา ๔ หรอก แต่ถ้าเราทำ ความสงบของใจได้ จิตสงบเข้าไปแล้วมันออกวิปัสสนา จิตออกวิปัสสนานั้น สติปัญญา ๔ นั้น ก็ยังไม่สมบูรณ์ ก็ว่ามัน ๒๕ เปอร์เซ็นต์ ๕๐ เปอร์เซ็นต์ ๗๕ เปอร์เซ็นต์ จน ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ ถ้า ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์นั้นล่ะมันจะมรรคสามัคคี มันจะรวมตัว อันนั้นถึงจะเป็นสติปัญญา ๔ แท้

ถ้าเป็นสติปัญญา ๔ มันต้องเป็นโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามีขึ้นมาโดยสัจจะความจริง แต่ที่นี่มันยังไม่เป็นตามความจริง มันมีกิเลสเราบวกใช่ไหม? แต่เรามีความอยาก ความอยากนี่ก็ เคลื่อนไหวไป.. นี่เขาก็ยอมรับหมดเลย ยอมรับทุกอย่างเลย เวลาออกไปพูดเลยนะ

“ไอ้โฮ.. ท่านวิน ท่านวิน”

ไอ้พูดอย่างนี้ทำให้เราคิดเลยนะ เราคิด เห็นใหม่ คิดถึงสังคมของเรา เวลาไปวัดไปถือศีล มือถือสาก ปากถือศีล นี่เขาพูดเป็นรูปธรรมให้เห็นว่ามีมือถือสาก ปากถือศีล.. นี่การถือศีลนะ นี่ มือถือสาก ปากถือศีล เพราะอะไร? เพราะเราถือศีลมันมรรยาท มันเป็นประเพณีวัฒนธรรม ถือศีลใช่ไหม? คนเฒ่าคนแก่ก็ไปอยู่วัดอยู่วาเพื่อจะหาหลักหาเกณฑ์ของเรา แต่มันชำระกิเลสไม่ได้ ใจ

นี่พูดถึงไปวัดไปวา อยู่วัดอยู่วาด้วยกัน คนไปวัดไปวาราคาญมาก เพราะเอาแต่นินทาากาแลกัน ไป มือถือสาก ปากถือศีล! แต่เวลาประพฤติปฏิบัติ เห็นใหม่ ใจนะ ความรู้สึกถือสาก ความคิด

ถือศีล.. ความคิดใจ ความคิดว่าเป็นธรรมๆ ใจ ความคิดนะ ความคิดว่าเป็นธรรม ความคิดถือศีล แต่ใจมันเป็นกิเลส มันเป็นไปได้หรือ

นี่ความรู้สึกถือสา กความคิดถือศีล พอความคิดมันถือศีล ธรรมะนี้บรรลุธรรมกันหมดเลย เป็นที่ความคิด เพราะความคิดมันเกิดดับ เห็นใหม่ ความคิดมันเกิดดับ ความคิดมันเป็นธรรม ความคิดมันถือศีล ความคิดมันบรรลุธรรม แล้วบรรลุธรรมมันก็เกิดดับ ฮ้าว.. ธรรมะก็เกิดขึ้นมา ธรรมะก็ดับไป แล้วเหลืออะไรไว้ล่ะ? ก็เหลือสากใจ เหลือสากใจในหัวใจนั่นล่ะ

นี่การกระทำของเขามันปฏิบัติกันอย่างนั้น ที่เราพูดนี้เพราะเราเตือน เตือนตลอดนะ เตือนให้ทำให้ถูกต้อง เตือนให้ทำตามความเป็นจริง แต่เขามานี่เขาเอาทิฐิมานะของเขา มา แล้วยิ่งเรามาคุยย้อนหลัง เราพูดอย่างนี้มันชัดเจน เรามั่นใจมากกว่าการดูจิตกับอภิธรรมมันมารวมตัวกัน พอรวมตัวกันเพราะมันเป็นแนวทางเดียวกัน.. แล้วเวลาคำพูด นี้เมื่อวานดู เห็นใหม่ บอกว่า

“สภาวะอุเบกขา สภาวะที่เป็นอุเบกขาเคยเกิดหนหนึ่ง”

มันเป็นไปได้หรือ! สภาวะอารมณ์ที่เป็นอุเบกขา เกิดแล้วเป็นอุเบกขาของเขานี้ แล้วเกิดแล้วก็จะให้เกิดขึ้นอีก ของมันเป็นอดีตไปแล้ว ถ้าเราเขียนภาพนะ เราเขียนภาพไว้ ถ้าภาพนี้เราเป็นช่างศิลป์เราเขียนภาพ ถ้าภาพยังไม่เสร็จเราจะเขียนต่อเติมไปได้เรื่อยๆ จนกว่าภาพนั้นจะเสร็จ เพราะพอเวลามาวางไว้แล้วมันก็อยู่อย่างนั้นแหละ มันไม่หายไปไหนหรือ

แต่อารมณ์ความรู้สึกมันไม่เป็นอย่างนั้นนะ อารมณ์ความรู้สึกเวลาจะทำขึ้นมา มันก็เหมือนกับเวลาจะเขียนภาพต้องหาผ้าใบใหม่ หาสีใหม่ตลอดไป เพราะจิตมันเกิดดับๆ เดียวนั้น มันไม่เหมือนทางโลก ที่นี้พอมันเกิดแล้วก็นี่จินตนาการกันใจ คนปฏิบัติใจ อารมณ์เคยเกิดอย่างนั้นแล้วจะเกิดอีกๆ ..ไม่มีทาง มันตัดขาดไปเลย

คูสิทางสรุระนี้ อายุ ๗ ปีเซลล์ตั้งแต่เด็กตายหมดแล้ว คนตั้งแต่ ๘ ขวบ ๕ ขวบไป สิ่งทีเซลล์ในร่างกายนี้กับเซลล์ตัวเก่าไม่มีแล้ว แต่มันเป็นคนเดียวกันอยู่ เห็นใหม่ นี่พูดถึงร่างกายนะ แต่จิตใจมันเร็วกว่านั้นอีก จิตใจนี้คูสิ วันหนึ่งๆ อารมณ์คนเกิดเท่าไร อารมณ์เกิดหนึ่งนั้น ๑ ภาพ ความคิดหนึ่งคิดคือ ๑ ภาพ คือมันเกิดดับแล้ว ๑ ภาพ ๑ ภาพ แล้วภพชาติมันเกิดซ้อนในใจนี้เท่าไร?

นี่มันภพย่อมนะ แต่ตัวจริงๆ ตัวภพคือตัวใจ คือตัวจิต อันนี้ละเอียดกว่า นี่แล้วไปภาวนา กันก็ไปลูบๆ คลำๆ นะ.. เราพูดเหมือนกัน เราบอกเขา เวลาเขาพูดมาเราบอก

“เฮ้ย! อันนี้มันนิยายธรรมะ ของเอ็งนี่นิยายธรรมะ นิยายทั้งนั้นเลย ของพระพุทธเจ้านี่ ของจริง ของเอ็งของปลอม”

นี่เขาก็ยอมรับหมดนะ ยอมรับทุกอย่างเลย คำว่ายอมรับ “โอ้เราที่พูดนี้ไม่ใช่ที่เราจะไป เสียใจ เจ็บใจอะไรกับเขาหรอก แต่มันเห็นว่าโลก โลกขนาดว่าคิดมาขนาดนั้น แล้วชี้ให้เห็นถูก เขาก็ยอมรับต่อหน้า แต่เวลาออกไปก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง โอ้มันเป็นเรื่องของโลกนะ อันนี้เอามา คิดกัน เอามาคิดว่าเราปรารถนาดีกับทุกๆ คน เห็นไหม

“แพ้เป็นพระ ชนะเป็นมาร”

คำว่าแพ้เป็นพระ ถ้าเราเข้าใจตัวของเรา เราทำความถูกต้องในตัวของเรา สิ่งที่เราจะ ออกไปปะทะคะคานกับเรื่องภายนอกนี่มันเรื่องของโลก เรื่องของมารทั้งนั้นแหละ แต่ในเมื่อแพ้ เป็นพระ ชนะเป็นมาร การประพฤติปฏิบัติ ครูบาอาจารย์เราบอกเอาตัวรอดให้ได้ ถ้าใครเอาตัว รอดได้ อุดตา หิ อุดตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตนได้ มันถึงจะเป็นที่พึ่งของสังคมได้

ถ้าเรายังเอาตัวรอดไม่ได้ เห็นไหม เรายังแพ้ไม่เป็น แพ้ใจแพ้ไม่ได้ นี่ถ้าใจเป็นพระไม่ได้ ถ้าใจเป็นพระไม่ได้ ใจจะไม่รู้อะไรเลย ถ้าใจไม่รู้อะไรเลยมันก็มารทั้งนั้น ชนะเขาไปหมดเลย ถ้าชนะเขาไปหมดเลย เป็นมารทั้งหมดเลย

แต่ในการกระทำของเราเนี่ย เราไม่ใช่ชนะเป็นมาร เราแพ้เป็นพระ แต่เราสงสารโลก เรา สงสารโลก เราจะบอกโลกให้ถูกต้องว่าโลกควรทำกันอย่างไร? ยังมีโอกาส ยังมีลมหายใจเข้า ออกอยู่ตอนนี้ ถ้าลมหายใจนี้ขาดไปแล้ว หมดสิทธิ์ทุกๆ คน ขณะที่มีโอกาส ถ้ามันตื่นตัว มัน เปิดใจขึ้นมา มันจะเป็นประโยชน์ของมัน

นี่สิ่งต่างๆ อย่างนี้ เวลาเราพูดเราพูดเพราะเหตุนี้ แต่ถ้าใครประพฤติปฏิบัติแล้วเขา เห็นสมควรของเขา เขาเห็นตามความเป็นจริงของเขา สาธุนะ! ใครจะไปทางไหนนะสาธุ มัน เป็นกรรมของสัตว์ เวลาครูบาอาจารย์ท่านเทศน์ว่าการ เห็นไหม นี่เราได้เทศน์แล้ว เราได้ กระทำแล้ว หน้าที่เราได้ทำแล้ว ต่อไปนี้มันเป็นกรรมของสัตว์ จะเอาหรือไม่เอามันเรื่องของเขา เรื่องของเขาจริงๆ มันเรื่องของเขา

แต่นี้บางอย่างเราแก้ไขได้ หมายถึงว่าเว็บไซต์นี้ มันออกไปในเว็บไซต์ มันพูดอยู่ข้างเดียว เวลาเราพูดกับเขา บอกว่าสิ่งที่ออกไปในเว็บไซต์นี้ เราไม่เคยอนุญาตให้ใครไปออกเลย เว้นไว้ที่อยู่ ๒ หมอที่เราให้ไปเท่านั้นแหละ

นี่เพราะอะไร? เพราะว่าเขาพูดกันว่า เห็นแก่ประโยชน์กับโลก ประโยชน์กับโลก แล้วเห็นความตั้งใจจริงประโยชน์กับโลก แต่คนที่ใจเป็นธรรม ใจเป็นสาธารณะเขาจะไม่ระรานใคร เขาจะไม่เบียดเบียนใครหรอก เขาจะทำตามธรรมชาติของเขา แต่คนอื่นมาขอเยอะมาก ไม่เคยให้เลย ไม่เคยให้เลย แล้วเวลาเขาออกไปนี่เพราะอะไร? เพราะคนเอาไปพูดแทน จากฟังแล้วไปพูด มันเป็นไปไม่ได้หรอก มันต้องทำ เขาก็เอาไปอ้าง อ้างว่าเราไม่ให้ใครเอาไปออกเลย แต่เวลามีเหตุการณ์ขึ้นมาทำไมเราให้เขาไปล่ะ? ทำไมเราแจกซีดีไปล่ะ?

ซีดีที่เอาไปเปิดนี้ ถ้าถึงเวลาแล้วเราก็ออกหมด เพราะ! เพราะอะไร? เพราะพูดจริงทำจริง มันต้องเป็นความจริง ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย ความจริงจะพูดที่ไหนก็ได้ ความจริงจะพูดเมื่อไหร่ก็ได้ โดยปกติซีดีที่เวลาเราอัดเทปไว้ อันไหนที่เราให้พระเจ้าจัดการก่อน สิ่งใดที่มันไม่สมควรเราตัดออก ตัดออก แต่เราเปิดตลอดเวลา แล้วเรารับผิดชอบตลอดเวลา เรารับผิดชอบสิ่งที่เรากระทำทั้งหมด

นี่ไง สิ่งที่ไม่ให้ทำๆ คือคนทำแล้วมันไม่ได้ประโยชน์เราถึงไม่ให้ทำ แต่ถ้าทำแล้วเป็นประโยชน์นะ เขาคงคิดว่าไม่ให้ออกแล้ว ความลับที่เขาพูดที่นั่นมันจะไม่เปิดออกไป.. มันจะเปิดหมดเลย จะเปิดทุกๆ อย่าง ใครทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เห็นไหม ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าพูดถึงคนดีต้องยกย่อง คนชั่วต้องข่มขี้มัน

ถ้าคนดีต้องยกย่อง ถ้าเป็นผู้นำต้องยกย่องคนดี ต้องเชิดชูคนดี ต้องข่มขี้คนชั่ว คนชั่วที่ทำให้สังคมปั่นป่วนต้องข่มขี้มัน แล้วนี่เทคโนโลยีเป็นอย่างนี้ ตรงนี้มันแก้ไขได้ เราไม่ใช่ว่าแพ้เป็นพระ แล้วทำทำไมล่ะ?

แพ้เป็นพระ! แพ้เป็นพระ! เพราะมันรู้จักแพ้ มันแพ้เป็น มันแพ้เพราะมันมีการกระทำของมัน เพราะแพ้มันถึงชนะ เพราะมันเสียสละมันถึงได้ เพราะมีการกระทำมันถึงสิ้นกิเลส ถ้าจิตไม่มีมรรคญาณ ไม่มีการกระทำ ไม่มีมรรคสามัคคี มรรคญาณมันไม่เกิด มันจะเกิดมรรค ผลขึ้นมาได้อย่างไร?

เวลาพูดกันนี้ปากแจ้วๆ แต่พูดไม่เนียนเข้าไปในมัจฉาอันนั้นเลย พูดกันนี้มันเป็น
ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะเป็นสาธารณะ ธรรมะเป็นสาธารณะ.. การ
เกิดการตายก็เป็นสาธารณะ ธรรมะเป็นสาธารณะ เห็นไหม ธรรมะเป็นธรรมชาติ การเกิดการ
ตายก็เป็นธรรมชาติ การเกิดการตาย อย่างนั้นมันก็เป็นธรรมไปแล้วหมดสิ นี่มันเป็นงูกินหาง มัน
ตอบไม่ได้เด็ดขาด ถ้าสมมุจเทพพานแล้ว คนที่ภาวนาเป็นพูดอย่างนี้ไม่ได้!

เวลาหลวงตาท่านพูด เห็นไหม ธรรมชาติๆ แต่ท่านบอกธรรมะเป็นธรรมชาติ เวลาพูดคำ
นี้ คำที่ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมแล้วพูดว่าธรรมะเป็นธรรมชาติ พูดกับเด็กๆ เวลาเด็กๆ มันไม่
เข้าใจ เห็นไหม คุณติเวลาคนไปถามท่านว่า

“สวรรค์อยู่ที่ไหน?”

ท่านบอก “สวรรค์อยู่ที่อกแม่”

เด็กๆ มันถาม เห็นไหม เพราะเด็กมันอยู่ในอ้อมอกแม่มันอบอุ่นของมัน เพราะเด็กมัน
รับรู้ไม่ได้ เด็กมันรับรู้ไม่ได้ แต่ผู้ใหญ่มันรับรู้ได้ มันเป็นเรื่องหนึ่งนะ

นี่ก็เหมือนกัน เวลาประพฤติปฏิบัติธรรม จิตเวลาพูดถึงปัญญาๆ พูดถึงความคิด ความคิด
อย่างนี้มันโลกียปัญญา มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้เลย ถ้าไม่ทำความสงบของใจเข้ามา เพราะพอ
จิตสงบเข้ามานะ จิตสงบเข้ามา เห็นไหม ถ้ามันเป็นมิจฉาสมาธิ มันก็ไม่วู้สึกตัวของมันเองเลย
แล้วที่เขากระทำกันนี้เขาปฏิเสธไง เขาปฏิเสธว่าไม่ต้องทำความสงบ สมณะไม่มีความจำเป็น

แต่การกระทำของเขาทั้งหมด จะใช้ปัญญาอย่างไรก็แล้วแต่ ปัญญาที่มันกำป็นทุบดินใช่
ไหม? มันเป็นความคิดของเราใช่ไหม? มันเป็นความทุกข์ความยากของเราใช่ไหม? เราไปคิดใน
ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั่นละกำป็นทุบดิน

พอกำป็นทุบดิน พอพิจารณาไปแล้ว ความคิดโดยธรรมชาติของมันมันปล่อยวาง เวลาเรา
คิดด้วยความทุกข์ความยาก ความคิดที่มันผูกเจ็บ มันคิดแล้วคิดซ้ำคิดซาก คิดจนเครียดมาก แต่
พอเราไปคิดธรรมะ ธรรมะมันก็เจือจาง เจือจางความคิดทางโลกหมด มันก็ว่างๆ ว่างอย่างนี้
เพราะอะไร? เพราะต้นมันคุด พอต้นมันคุดเพราะความไม่เข้าใจว่ามันต้องมีหลักเกณฑ์ของจิต
ก่อน จูติจิตใจ พอมันคิดอย่างนี้แล้วมันก็ปล่อยวาง

มันก็เหมือนความคิดโลกๆ โลกียปัญญามันเป็นอย่างไร โลกียปัญญาคือความคิดโลก เวลามันปล่อยขึ้นมามันก็ปล่อยๆ พอปล่อยอย่างนั้น พอปล่อยแล้วก็คิดว่าเป็นธรรม คิดว่าเป็นธรรม! มันไม่เข้าใจเรื่องจิต ความมหัศจรรย์ของจิต จิตมหัศจรรย์มาก จินตนาการของมัน ประสบการณ์ของมันมหาศาลเลย เวลามันว่างขึ้นมามันก็มีความรับรู้อีกมหาศาล

ความรู้สึกอันนั้นเขาว่าเป็นธรรมๆ มิจฉาสมาธิ! มิจฉาธรรมะ! มิจฉาทิ้งหมดเลย มิจฉา เพราะมันไม่เป็นความจริง ถ้าเป็นความจริงมันต้องรู้จริงของมัน ถ้ารู้จริงของมัน เห็นไหม ความรู้จริงของมัน นี่ไงแพ้เป็นพระ คำว่าแพ้เป็นพระมันมีการกระทำของมัน

พระ! ผู้ประเสริฐในหัวใจ มันได้การกระทำ มันต่อสู้กับกิเลส จนถึงที่สุดแล้วมันขาด ออกไปจากใจ อันนั้นต่างหาก ความขาดออกไปนี้แพ้เป็นพระ เห็นไหม ธรรมจักรมันเกิดใจ มันไม่เป็นมิจฉาทิฏฐิใจ มันไม่เป็นมิจฉาสมาธิ ถ้าเป็นสมาธินะ เอ้อะ.. สมาธิเป็นอย่างนี้ แต่เขาบอก ว่าว่าง ว่าง.. ว่างแล้วมันไปแล้ว เหมือนว่าวเชือกขาด ไม่มีสติ ไม่มีอะไรควบคุม มันไปจนไม่มี ขอบเขตของมัน เห็นไหม แล้วก็นิพพานของเขาก็จินตนาการกันไปนะ เป็นนิยายหมดเลย

แต่ของเรานะขั้นตอนของโศดาบันนะมันว่างอย่างไร? สักกายทิฏฐิมันปล่อยวางอย่างไร? นี่เวลามันถอนอุปาทาน สกิทาคามีมันเป็นอย่างไร? อนาคามี เวลามันถอนโอฆะ ความเป็นปฏิฆะในหัวใจที่มันถอนกามราคะมันเป็นอย่างไร? พอมันถอนไปแล้วมันเหลือแต่ความฟ่องไส

“จิตเดิมแท้นี้ฟ่องไส จิตเดิมแท้นี้หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้นี้ฟ่องไส จิตเดิมแท้นี้เป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส”

จิตเดิมแท้นี้เป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส จิตเดิมแท้นี้ไม่ใช่ธรรม ความว่างต่างๆ ไม่ใช่ธรรม ทั้งนั้น! มันจะต้องข้ามพ้นมันไปอีก มันทำอย่างไร?

นี่ไง ถ้าแพ้เป็นพระ เห็นไหม มันมีการกระทำของมัน ถ้ามันทำเสร็จแล้ว ในเมื่อเราทำของเราได้ เราเข้าใจของเราได้ พอเราเข้าใจของเราได้ มันเห็นเขาทำกัน มันลุ่มหน้าปะจุมุก มันลุ่มๆ คล่ำๆ มันเป็นไปไม่ได้หรอก สิ่งที่เป็นไปได้ แต่! แต่มันเป็นโลกียปัญญาไง เป็นตรรกะ เป็นจินตนาการที่เขาสื่อสารกันได้ มันมีความรับรู้ได้

แต่บอกธรรมะเหนือโลก ธรรมะที่สูงส่ง นี่เขาพยายามจะถามเราว่าเราสอนอย่างไร? เราบอกเลยนะ พระป่าสอนมาแล้วชั่ว ๓ อายุคน ตั้งแต่สมัยหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น แล้วก็ครูบา

อาจารย์อีกรุ่นหนึ่ง พวกเรานี่เป็นรุ่นที่ ๓ เป็นรุ่นที่ ๓ นะ สิ่งทีพิสูจนั้ขึ้นมานี้ ๓ ช่วงชีวิตคน แล้วพวกทีปฏิบัติใหม่ๆ วั้รุ่นใหม่ๆ มันข้ามไป มันเหยียบย่ำข้ามหัวไป มันไปเอาจินตนาการกัน ไปเอานิยายธรรมะกัน นี่มันนำเสียดายเวลาของผู้ทีปฏิบัตินะ

แล้วศาสนาพุทธเป็นศาสนาของสัตบุรุษ สัตบุรุษต้องมัสติปัญญาการรื้อค้น ในกาลามสูตรให้พิสูจนั้ตรวจสอบ ไม่ใช่เชื่อให้เขาจูงมูกไปอย่างนั้น ไม่ใช่ศาสนาของการจูงมูกกันไป

นี่เราเตือนไว้หมด อยู่ในซีดี แล้วพวกเรานี้ออกไปก่อน เพราะซีดีนี้มันครบเวลาแล้ว เดียวแผ่นนี้จะตามมา เอวัง